

Posudek školitele na diplomovou práci Bc. Lucie Markové: Plzeňská hudební scéna 1968 – 1983.

Lucie Marková se ve své diplomové práci zaměřila na zpracování alternativní hudební scény, možná by bylo přesnější označení neprofesionální hudební scény, na Plzeňsku v letech 1968 – 1983. Jak sama autorka píše, soustředila se především na aktérskou perspektivu daného období, resp. zmapování působení hudebních skupin, diskoték audiovizuálních pořadů, (re)kvalifikačních zkoušek/přehrávek, koncertů, tancovaček i politického festivalu v Sokolově. Zkoumané období historicky zakomponovala do období po invazi států Varšavské smlouvy v roce 1968 a rok 1983, který je známý (ale jen pro hudebníky a znalce článkem „Jana Krýzla“. Podle diplomantky článkem končí jedno beatové období rockových hudebníků a aktivity se ujali představitelé punku a nové vlny. Svým způsobem období vymezené politicko – kulturně může v takto vystaveném schématu obstát. Možná by jen někteří punkeři protestovali, neboť se považovali za pokračovatele toho, co tady léta bylo, resp. co se léta hrálo. Možná by přeci jen stálo v tomto bodě požádat diplomantku pro rozvedení uvedeného zkoumaného období. Rok 1983 byl dalším vzestupem studené války a spolu s rozmístěním raket středního doletu došlo i na přitvrzení ideologie, včetně oblasti kultury. „Krýzlův“ článek nevyšel bez vyššího záměru, ale byl doprovodným projevem zhoršené mezinárodní situace.

Lucie Marková v úvodu své práce kriticky hodnotí použité prameny a literaturu. Domnívám se, pokud jde o literaturu, využila všech relevantních a dostupných děl. Výzkum ve Státním oblastním archivu a archivech archivu města Plzeň pokládám za dostačující. Autorka se pokusila využít i Archivu bezpečnostních složek, bohužel většina materiálů, která by diplomovou práci obohatila, byla skartovaných. I negativní zjištění je ovšem zjištění a ocenění jej ti, kteří by třeba chtěli na dané téma navázat.

Za první významný vrchol diplomové práce je kapitola pojednávající o metodologické stránce práce, resp. o využití orální historie. Na rozdíl od jiných prací na poměrně rozsáhlé ploše seznamuje čtenáře se všemi zákrutami naší práce, našeho řemesla (od kontaktování narátorů, v mnoha případech překvapivě složitého, rozboru důvodů odmítnutí, až po charakteristiku vlastního vedení rozhovoru). Stranou nezůstala ani důležité otázky vztahu narátor – tazatel, přepisů, analýzy a konečně interpretace shromážděných rozhovorů. Lucie Marková nakonec nahrála 9 rozhovorů, což je v komparaci s dalšími prameny a literaturou dostačující počet.

Lucie Marková v další fázi práci postupuje v logické souvislosti kapitolou o hudbě v normalizované Plzni, kdy neopomíná celospolečenský politický a kulturní kontext. Rozebírá otázky profesionálních a amatérských kapel, přehrávky atd. Zde vychází především z dosud publikované literatury. Diplomantka velmi dobře vyzdvihla i inspirační zdroje hudebníků na Plzeňsku, blízkost hranic se tehdejší SRN, resp. možnost sledovat hudební pořady na vlastní oči na německých televizních kanálech. Specifikem Plzně a okolí, lépe řečeno západních a středních Čech byly tancovačky, kterým je též věnováno v práci patřičné místo.

Z výborně napsané kapitoly považuji tu pojednávající o bigbítové hudbě a moci. Kromě důležitých, ale poměrně známých událostí se autorce podařilo proniknout do dnes částečně v současnosti „ožehavých témat“, jako například účast na festivalu politické písně v Sokolově. Zajímavé jsou pak i konkrétní poznatky z kvalifikačních a rekvalifikačních zkoušek, jak jsou občas i překvapivě nemytologicky hudebníky nazírány (s. 46 – 50). Překvapivě nové pohledy se autorce podařilo z hudebníků „vymámit“ i pokud jde o výše zmíněný festival v Sokolově.

Za podařené sondy do hlubin muzikantských duší považuji podkapitoly o tanečních zábavách, diskotékových pořadech. Nejsem si jen jistý, že tzv. mejdany plnily podobnou roli jako dříve zmíněné, ač jsem sám upozorňoval na jistý aktivační moment tzv. domácí nahrávání a vše, co se kolem těchto aktivit odvíjelo.

Svoje opodstatnění má i krátké zamyšlení, zda je možno bigbít považovat za jistý ostrůvek svobody. Souhlasím s autorkou, že jistým ostrůvkem byl. Na druhou stranu nelze hudební produkci přeceňovat v tom, že by snad porazila minulý režim (to ani autorka netvrdí). Hudebníci se však přičinili na podkopávání čím dál chatrnějších základů režimu. Je jen dobře, že na základě předložené diplomové práce víme více o tom, jak tomu bylo na Plzeňsku.

Zajímavá je pro čtenáře a to jak zasvěcené, tak i pro ty, kteří se o rockovou hudbu příliš nezajímají přílohová část.

Práce splňuje všechna kritéria i po formální stránce, **diplomovou práci doporučuji k obhajobě** a hodnotím ji stupněm **výborně**.

Lucii Markové přeji mnoho úspěchů jak v profesním životě (zde především zdárné dokončení doktorského studia), tak i osobním životě.

V Praze, 14. 8. 2015

prof. PaedDr.et Mgr. Miroslav Vaněk, Ph.D.